

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 269/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Wagnerom, Kudlovská 1, Humenné, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Humenné vo veci vedenej pod sp. zn. ORP-316/HE-HE-2013 a jeho uznesením z 26. apríla 2013, postupom Okresnej prokuratúry Humenné vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 140/13 a jej uznesením z 12. júla 2013, postupom Krajskej prokuratúry v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 231/14/7700 a jej prípisom z 24. júna 2014, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 437/15/1000 a jej prípisom z 30. júla 2015 a z 2. novembra 2015 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v bližšie neoznačenom konaní, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Wagnerom, Kudlovska 1, Humenné, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 149 ústavy postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Humenné (ďalej len „obvodné oddelenie PZ“) vo veci vedenej pod sp. zn. ORP-316/HE-HE-2013 a jeho uznesením z 26. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie obvodného oddelenia PZ“), postupom Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 140/13 a jej uznesením z 12. júla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“), postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 231/14/7700 a jej prípisom z 24. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis krajskej prokuratúry“), postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 437/15/1000 a jej prípisom z 30. júla 2015 a z 2. novembra 2015 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v bližšie neoznačenom konaní.

Sťažovateľka v sťažnosti k skutkovému stavu veci uvádza:

«Sťažovateľka ako podnájomca uzatvorila dňa 05. 10. 2012 s nájomcom spoločnosťou [REDAKOVANÉ] zmluvu o podnájme nebytových priestorov, predmetom ktorej malo byť prenechanie do užívania časti nebytových priestorov o výmere 35 m² pozostávajúcich z jednej bunky, zloženej z dvoch miestnosti č. 40 s príslušenstvom (sociálne zariadenie, vstupná chodba) na 4. nadzemnom podlaží. V článku IV. (Cena podnájomu a cena za služby spojené s užívaním nebytových priestorov) sa v bode 5 uvádza: „Podnájomca zloží (uhradí) pri

podpise tejto zmluvy v prospech nájomcu v hotovosti do jeho pokladne kauciu vo výške 400,00 €, slovom štyristo eur, ktorá bude k dispozícii nájomcovi počas celej doby podnájmu a nájomca je oprávnený túto sumu použiť na započítanie (úhradu) škôd, dlžôb, spôsobených podnájmom nájomcovi alebo ako zmluvnú pokutu.“ Toho istého dňa 05. 10. 2012 sťažovateľka zaplatila spoločnosti nájomcu kauciu za byt č. 40 vo výške 400,00 €, o čom jej nájomca vystavil neočíslovaný príjmový doklad svedčiaci aj o tom, že v tento deň došlo aj k uzatvoreniu zmluvy o podnájme nebytových priestorov.

Prípisom označeným ako Odstúpenie od nájomnej zmluvy zo dňa 17. 10. 2012 adresovaným nájomcovi spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] odstúpila sťažovateľka od zmluvy o podnájme zo dňa 15. 10. 2012 /podľa stanoviska sťažovateľky číslica „jedna“ bola do číslice 15 dopísaná po podpise zmluvy nájomcom/ z dôvodu, nakoľko k 15. 10. 2012 v predmetnom byte boli pôvodní nájomníci a zo strany spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] nebol byt pripravený k nastahovaniu sťažovateľky, ako je to uvedené v zmluve o podnájme a sťažovateľka to považovala za nedodržanie dohodnutých podmienok a zároveň žiadala o vrátenie zálohy 400.00 € do 23. 10. 2012.

Prípisom označeným ako odstúpenie od zmluvy odpoveď zo dňa 05. 11. 2012, adresovaným sťažovateľke jej spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] oznámila, že po oboznámení sa s podmienkami podnájomnej zmluvy (ktorú ale mimochodom má nájomca vopred pripravenú ako formulárovú dohodou vypracovanú spoločnosťou, takže sa nebol dôvod s čím oboznamovať) konštatuje, že v podnájomnej zmluve zo dňa 15. 10. 2012 podpísanej sťažovateľkou táto v článku V., bod 1 vyhlásila, že predmetné priestory preberá a nemá k nim žiadne výhrady a pokiaľ sa jedná o vrátenie zálohy 400.00 €, tak spoločnosť poukazuje na článok VI., bod 3 podnájomnej zmluvy, že sťažovateľka stráca nárok na vrátenie zaplatenej kaucie z dôvodu uvedeného už v spomínanom článku VI., bod 3 (v prípade, ak podnájomca v termíne do 12 mesiacov od podpisu tejto zmluvy ukončí tento nájomný vzťah akýmkoľvek spôsobom, stráca nárok na vrátenie kaucie zloženej nájomcovi, ako aj všetkých záloh a platieb zložených v prospech nájomcu. Nájomca si všetky tieto platby uplatní ako zmluvnú pokutu voči podnájmomcovi.)

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľka preto dňa 15. 02. 2013 podala na Okresnú prokuratúru v Humennom trestné oznámenie na spoločnosť [REDACTED]

a protirečivé výpovede svedkov, ktorými sa nezaoberal ako poverený príslušníka PZ Obv. odd. PZ Humenné, tak ani Okresná prokuratúra v Humennom.

V tejto sťažnosti poukázala na to, že neboli zabezpečené ňou navrhované dôkazy. Spomenula na dôkaz, ktorý mala, a ktorý preukazoval, že na predmetný byt existovala zmluva o podnájme v kolízii so zmluvou sťažovateľky...

Dňa 24. 6. 2014 bolo sťažovateľke doručené „Oznámenie“ Krajskej prokuratúry vedenej pod spis. zn. 1 Kn 231/14/7/00 5, že ho „ODKLADÁ AKO NEDÔVODNÝ“. Z tohto oznámenia nie je jasné, o aké ustanovenie Tr. poriadku sa Krajská prokuratúra oprela pri odložení veci. Zároveň Krajská prokuratúra zbagatelizovala podstatu trestného oznámenia sťažovateľky a nepriamo ho preformulovala, že sa domáha pohľadávky (kaucie) a to v trestnoprávnej rovine...

Dňa 18. 05. 2015 sťažovateľka Generálnej prokuratúre zaslala podnet na „Preskúmanie zákonnosti postupu povereného príslušníka PZ a Krajskej prokuratúry“. V tomto podnete zosumarizovala všetky svoje argumenty, požiadavky a návrhy, na ktoré už poukazovala v predchádzajúcich sťažnostiach a tie neboli podľa názoru sťažovateľky vybavené v súlade s Trestným poriadkom.

Dňa 30. 07. 2015 bolo sťažovateľke doručené „KONŠTATOVANIE (nedá sa identifikovať, o akú formu rozhodnutia ide), vedené pod spis. zn. IV/1 Gn 437/15/1000-7, že (podnet) ako „NEDÔVODNÝ ODKLADÁ“. I toto „KONŠTATOVANIE...“ je podľa názoru sťažovateľky iba formálne a nepreskúmateľné...

Dňa 29. 09. 2015 zaslala sťažovateľka Generálnej prokuratúre opakovaný podnet, a to z dôvodu, že vyšla najavo nová (skutočnosť, pozn.)... a že touto skutočnosťou sa nikto z orgánov činných v trestnom konaní nezaoberal. Taktiež zase upozornila na nelogické a protirečivé tvrdenia svedkov, ktoré neboli overené.

Dňa 09. 11. 2015 bolo sťažovateľke doručené Generálnou prokuratúrou „UPOVEDOMENIE“ zo dňa 02. 11. 2015 vedené pod spis. zn. IV/1 Gn 437/15/1000-10, kde tento (opakovaný podnet) „ODKLADÁ“. V odôvodnení ako dôvod odloženia je uvedené, že jej „podnet neobsahuje žiadne nové skutočnosti pre právne posúdenie veci...“. V tomto upovedomení v časti odôvodnenia nie je uvedené, ako sa Generálna prokuratúra vysporiadala s predloženou novou skutočnosťou, ba čo viac, ani sa o nej vôbec nezmienila...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Porušovateľom v prvom rade bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v súbehu s článkom 13 Právom na účinný opravný prostriedok Európskeho dohovoru o ľudských právach a bol porušený článok 149 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má Prokuratúra SR chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Porušovateľom v druhom rade bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v súbehu s článkom 13 Právom na účinný opravný prostriedok Európskeho dohovoru o ľudských právach a bol porušený článok 149 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má Prokuratúra SR chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Porušovateľom v treťom rade bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v súbehu s článkom 13 Právom na účinný opravný prostriedok Európskeho dohovoru o ľudských právach a bol porušený článok 149 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má Prokuratúra SR chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Porušovateľom v štvrtom rade bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v súbehu s článkom 13 Právom na účinný opravný prostriedok Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Porušovateľom v piatom rade bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v súbehu s článkom 13 Právom na účinný opravný prostriedok Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Sťažovateľka týmto navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky uložil:

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava zaplatiť sťažovateľke 7.500,00 € ako nemajetkovú ujmu, 40,00 € ako administratívne náklady.

Krajskej prokuratúre Prešov, ul. Masarykova 16, 080 01 Prešov zaplatiť sťažovateľke 5.000,00 € ako nemajetkovú ujmu.

Okresnej prokuratúre Humenné, ul. Štefánikova 1900/69, 066 42 Humenné zaplatiť sťažovateľke 5.000,00 € ako nemajetkovú ujmu.

Obvodnému oddeleniu Policajného Zboru Humenné, ul. Sládkovičova č. 14, 066 01 Humenné zaplatiť sťažovateľke 7.500,00 € ako nemajetkovú ujmu...

Sťažovateľka týmto navrhuje, aby jej Ústavný súd Slovenskej republiky priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 300.00 €, ktoré je Generálna prokuratúra SR Bratislava povinná zaplatiť jej právnemu zástupcovi JUDr. Antonovi Wagnerovi, Kudlovská 1, 066 01 Humenné do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, ktorý je v súlade

s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde. Ak ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (ako to je i v prípade sťažovateľky), musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené predovšetkým v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky v predložennom znení má také nedostatky, bez odstránenia ktorých by o nej nemohol konať

a rozhodnúť. Nedostatky sťažnosti sa v prvom rade vzťahujú na sťažovateľkou formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 zákona o ústavnom súde, keďže v ňom nie sú označené konania a rozhodnutia orgánov, ktorých sťažovateľka označila za porušovateľov jej základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia sťažnosti a jej príloh (nie petitu) síce vyplýva, ktoré konania a rozhodnutia porušovateľov sťažovateľka napáda, avšak ide o taký nedostatok, aký ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky, ktorá je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej sťažnosti, ktorá by zodpovedala požiadavkám vyvoditeľným z § 20 a § 50 v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Napriek uvedeným nedostatkom, ktoré by boli pri rigoróznom prístupe ústavného súdu dostatočným dôvodom na odmietnutie sťažnosti, ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, pri predbežnom prerokovaní rámcovo preskúmal námietky sťažovateľky aj z vecného hľadiska, sústreďujúc sa pritom na posúdenie, či existujú aj ďalšie dôvody na odmietnutie sťažnosti vyplývajúce z textu § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru postupom ministerstva

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru postupom ministerstva ústavný súd opätovne poukazuje na § 20

ods. 1 zákona o ústavnom súde, z ktorého okrem iného vyplýva, že návrh na začatie konania pred ústavným súdom (a teda aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) musí byť odôvodnený. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 359/08).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru postupom ministerstva sťažnosť nie je vôbec odôvodnená (napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom), a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením obvodného oddelenia PZ, napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny

mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému uzneseniu obvodného oddelenia PZ sťažnosť (čo aj využila), o ktorej bola oprávnená a aj povinná rozhodnúť okresná prokuratúra. Právomoc okresnej prokuratúry rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Rovnako právomoc krajskej prokuratúry preskúmať v konaní o podnete napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, ako aj napadnuté uznesenie obvodného oddelenia PZ vylučuje právomoc ústavného súdu. Napokon právomoc generálnej prokuratúry preskúmať v konaní o opakovanom podnete postup krajskej prokuratúry pri vybavovaní podnetu sťažovateľky v predmetnej veci vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 437/15-1000 z 30. júla 2015 a z 2. novembra 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

I keď zo sťažnosti a z jej príloh nevyplýva, kedy bol prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 437/15-1000 z 30. júla 2015 sťažovateľke doručený, zo sťažnosti je zrejmé, že sa o ňom dozvedela najneskôr v deň, keď podávala generálnej prokuratúre „*opakovaný podnet*“, teda 29. septembra 2015.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k namietanému prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 437/15-1000 z 30. júla 2015 nebola sťažovateľkou dodržaná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 437/15-1000 z 2. novembra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu ňou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Generálna prokuratúra napadnutým prípisom odložila ďalší opakovaný podnet sťažovateľky, ktorým namietala predchádzajúci postup a rozhodnutia obvodného oddelenia PZ a okresnej prokuratúry súvisiaci s jej trestnými oznámením, ako aj prípis krajskej prokuratúry, ktorým

bol odložený jej podnet smerujúci proti rozhodnutiam obvodného oddelenia PZ a okresnej prokuratúry.

Z napadnutého prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 437/15-1000 z 2. novembra 2015 vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry po preskúmaní príslušnej spisovej dokumentácie podanie sťažovateľky, ktoré kvalifikoval ako ďalší opakovaný podnet, odložil „*bez prijatia ďalších opatrení*“ s odôvodnením, že „*neobsahuje žiadne nové, pre právne posúdenie a rozhodnutie veci významné skutočnosti*“, a s upozornením, že prípadné ďalšie podania sťažovateľky „*budú vybavené... iba vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti (§ 34 odsek 2 veta prvá zákona o prokuratúre)*“.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory iných orgánov verejnej moci, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či náležite zistili skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo svojich zistení vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, v zmysle ktorého súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka primárne namieta, je právo dotknutej osoby (v posudzovanej veci právo sťažovateľky) požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom, zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva sťažovateľky nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhověli (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie

základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že generálna prokuratúra ďalšiemu opakovanému podnetu sťažovateľky podľa jej predstáv nevyhovela (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Ústavný súd po preskúmaní dokumentácie priloženej sťažovateľkou k sťažnosti konštatuje, že ňou označené orgány činné v trestnom konaní venovali vybavovaniu trestného oznámenia sťažovateľky, ako aj jej ďalších podaní primeranú pozornosť a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovali na všetky jej kľúčové námietky. Táto skutočnosť sama osebe vzhľadom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnutým prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 437/15-1000 z 2. novembra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.4 K namietanému porušeniu čl. 149 ústavy

V súvislosti s namietaným porušením čl. 149 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že obsahom tohto článku ústavy, ktorý je zaradený v prvom oddiele ôsmej hlavy ústavy označenom nadpisom „Prokuratúra Slovenskej republiky“, nie sú základné práva a slobody, a preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmaval porušenie tohto ustanovenia ústavy samostatne, ale prípadne len v spojení s namietaným porušením niektorého z ústavou garantovaných základných práv alebo slobôd. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v častiach, ktorými namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením obvodného oddelenia PZ, napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, ako aj napadnutými prípismi generálnej prokuratúry a postupom ministerstva v bližšie neoznačenom konaní,

odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016